

Sygn. akt II Cz 345/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

Sędziowie: SO Agnieszka Terpiłowska

SO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2017 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia pozwanego D. P. na postanowienie Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 7 lutego 2017 r., sygn. akt I Nc 5448/16

w sprawie z powództwa (...) Sp. z o.o. sp. k. w W.

o zapłatę 29.729,29 zł

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

(...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 7 lutego 2017 r., Sąd Rejonowy odrzucił sprzeciw pozwanego D. P. od nakazu zapłaty z dnia 7 listopada 2016 roku. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że odpis nakazu zapłaty doręczono pozwanemu na podstawie art. 139 kpc w zw. z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym i złożono go do akt sprawy ze skutkiem doręczenia na dzień 30 listopada 2016 roku. Sprzeciw został natomiast wniesiony 27 stycznia 2017 r., a więc po upływie dwutygodniowego terminu. W ocenie Sądu, wydanie pozwanemu 18 stycznia 2017 r. w sekretariacie Sądu nakazu zapłaty wraz z załącznikami nie wywoływało żadnych skutków co do biegu terminu.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, pozwany zarzucił naruszenie:

1. art. 139 § 1 kpc w zw. z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczenia pism sądowych w postępowaniu cywilnym, poprzez przyjęcie fikcji doręczenia w dniu 30 listopada 2016 r. mimo, że operator pocztowy nie pozostawił zawiadomienia o pozostawieniu pisma w placówce pocztowej i dokonał czynności doręczenia w sposób sprzeczny z przepisami rozporządzenia;
2. art. 233 § 1 kpc, poprzez dowolną ocenę znajdującego się w aktach sprawy formularza odbioru i koperty oraz dokonanych na niej oznaczeń operatora pocztowego i przez to przyjęcie, że skutek doręczenia nastąpił 30 listopada 2016 r. mimo, że w aktach umieszczone jest również potwierdzenie odbioru nakazu przez pozwanego dnia 18 stycznia 2017 roku;

3. art. 504 § 1 kpc w zw. z art. 502 § 1 kpc, przez odrzucenie sprzeciwu, pomimo nieskuteczności doręczenia nakazu zapłaty i nierozpoczęciu biegu terminu do wniesienia sprzeciwu, który mógł być liczony dopiero od 17 stycznia 2017 roku.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Sposób doręczenia, przewidziany w art. 139 § 1 kpc oraz w przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczenia pism sądowych w postępowaniu cywilnym /tekst jedn.: Dz.U. z 2015 r., poz. 1222 / oparty jest na domniemaniu, że zawiadomienie o złożeniu pisma sądowego w urzędzie pocztowym dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo. Podstawowym warunkiem skuteczności zastępczego doręczenia, o którym mowa w art. 139 § 1 kpc, jest więc prawidłowy adres osoby, do której pismo sądowe jest adresowane. Przepis ten zakłada bowiem, że adresat mieszka pod wskazanym adresem, a jedynie zachodzi niemożność doręczenia mu pisma w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających. Domniemanie to jednak nie ogranicza się do tego, że działając w tych warunkach doręczyciel pozostawił w skrzynce listowej adresata zawiadomienie, iż przeznaczone dla niego pismo sądowe złożył w urzędzie pocztowym. Celem umieszczenia takiego zawiadomienia jest podanie adresatowi do wiadomości, gdzie przeznaczone dla niego pismo zostało złożone, aby mógł je tam podjąć. To zaś przemawia za poglądem, że zakres domniemania, o którym mowa, obejmuje również okoliczność, że adresat miał możliwość zapoznania się z tym zawiadomieniem i odebrania wskazanego w nim pisma z urzędu pocztowego. Domniemanie z § 1 art. 139 kpc jest zatem wzruszalnym domniemaniem, co oznacza, że adresat może za pomocą wszelkich środków dowodowych wskazywać, że awizowanego pisma sądowego nie otrzymał i o nim nie wiedział z tego względu, iż nie dotarło do niego zawiadomienie o złożeniu tego pisma w urzędzie pocztowym. Skuteczność doręczenia przez awizo warunkuje bowiem stwierdzenie, że adresat w sposób niebudzący wątpliwości został zawiadomiony o nadejściu przeznaczonego dla niego pisma sądowego oraz miejsca, w którym może je odebrać. Brak tego zawiadomienia, jak też wątpliwość czy dotarło ono do adresata, czyni doręczenie bezskutecznym. W rozpoznawanej sprawie skarżący uzasadnia zarzuty swojego żądania tym, że doręczyciel nie pozostawił żadnych zawiadomień o pozostawieniu przesyłki, a przeprowadzone czynności doręczenia nastąpiły w sposób niezgodny z regułami ustalonymi w akcie wykonawczym. Co do braku zawiadomień wskazać należy, że obalenie domniemania doręczenia w trybie art. 139 § 1 kpc, nie może być oparte wyłącznie na oświadczeniu strony, a w niniejszym postępowaniu, poza twierdzeniem pozwanego, brak jest innych dowodów chociażby uprawdopodobniających, że taka sytuacja miała miejsce. Natomiast w przedmiocie uchybień przepisom wykonawczym wskazać należy, że wprawdzie koniecznym jest rygorystyczne przestrzeganie wymagań w nich zawartych, gdyż w konsekwencji ich naruszenie czyni doręczenie nieskutecznym / zob. postanowienie SN z dnia 17 listopada 2016 r., IV CZ 69/16, wyd./el. Legalis nr 1544288 /, to jednak celem art. 7 ust. 1 pkt 1 i ust 2 oraz § 10 wyżej przytaczanego rozporządzenia jest uregulowanie kwestii obiegu korespondencji pomiędzy osobą doręczającą, a placówką pocztową i nie dotyczą one skarżącego / zob. postanowienie NSA z dnia 16 grudnia 2011 r., I FSK 1861/11, wyd./el. Legalis nr 406287 /. Ich naruszenie nie może zatem czynić doręczenia bezskutecznym, gdy bezsprzecznie można ustalić je na innej podstawie. Taka też sytuacja ma miejsce w rozpoznawanej sprawie, gdyż na potwierdzeniu odbioru została umieszczona data pierwszego awizowania / 15.11.2016r / został też umieszczony podpis doręczyciela, zaś na kopercie znajduje się datownik urzędu pocztowego oraz informacja o powtórny awizowaniu dnia 23 listopada 2016 roku wraz z podpisem pracownika urzędu pocztowego. Ich niezamieszczenie na stronie adresowej potwierdzenia odbioru, lecz na samej kopercie jest wprawdzie naruszeniem przepisów rozporządzenia, to jednak pozostającym bez wpływu na samą skuteczność doręczenia. Wobec tego, za Sądem pierwszej instancji stwierdzić należało, że późniejsze doręczenie nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu przez pracownika Sądu bezpośrednio do rąk pozwanego nie mogło mieć skutku, co do biegu terminu do wniesienia sprzeciwu, podobnie jak adnotacja sędziego o złożeniu do akt ze skutkiem doręczenia dokonana w późniejszym terminie, skoro jest to jedynie czynność deklaratoryjna, stwierdzająca

fakt domniemania doręczenia. Z tych też względów przyjąć należało, że sprzeciw skarżącego od nakazu zapłaty został złożony po upływie dwutygodniowego terminu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc, orzekł jak w postanowieniu.

(...)